

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **I. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu, t a k t o :

I. Řízení se z a s t a v u j e.

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 1.000,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala u krajského soudu dne 8. 2. 2010 proti žalovanému žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle jejího tvrzení žalovaný poté, co mu byla vrácena k dalšímu řízení věc, která byla předmětem rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 Ca 17/2008, zůstal přes její výzvy, které činila i na Ministerstvo pro místní rozvoj, nečinný a nerozhodl o jejím odvolání ze dne 13. 3. 2006. Navrhla proto, aby mu krajský soud tuto povinnost uložil.

Podáním ze dne 5. 5. 2010 žalobkyně krajskému soudu sdělila, že dne 2. 4. 2010 žalovaný vydal rozhodnutí, jehož vydání se předmětnou žalobou domáhala. K následným dotazům soudu žalobkyně výslovně sdělila, že z toho důvodu bere žalobu zpět. Protože však dle jejího názoru byla žaloba podána důvodně, požadovala, aby jí soud přiznal náklady řízení. Ty spočívaly v zaplaceném soudním poplatku ve výši 1.000,- Kč, nákladů na pořízení fotokopií dokumentů ve výši 5,- Kč a nákladů jízdného osobním automobilem na trase B. – H. K. a zpět ve výši 670,- Kč, které měly žalobkyni vzniknout tím, že ve dnech 8. 2. a 12. 2. 2010 dodávala nadepsanému soudu potřebné písemnosti.

K žalobě podal žalovaný vyjádření, v němž podrobně popsal průběh správního řízení po té, co Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 10. 2. 2009, sp. zn. 30 Ca 17/2008, zrušil jeho rozhodnutí ze dne 24. 1. 2008, č.j. 3913/UP/2007/Kd, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně ze dne 13. 3. 2006 jako nepřípustné. Na

-2-

základě toho dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, protože vázán názory krajského soudu se věcí důsledně zabýval a činil správní úkony průběžně bez průtahů. Dle jeho názoru správní řízení naopak protahoval přístup žalobkyně, zejména fakt, že podala odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2009, č.j. 3913/UP/2007/Kd, kterým byl stanoven soudní znalec k vypracování znaleckého posudku, jež byl nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve věci. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítnul.

Dle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Proto krajský soud řízení výrokem I. tohoto usnesení zastavil.

Dle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud se proto musel zabývat tím, zda žaloba byla žalobkyní podána důvodně či nikoliv. Ze správního spisu ověřil tvrzení žalovaného obsažená ve vyjádření k žalobě a zjistil následující :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. února 2009, č.j. 30Ca 17/2008-49, který nabyl právní moci dne 25. 2. 2009, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. ledna 2008, č.j. 3913/UP/2007/Kd, kterým zamítl odvolání žalobkyně ze dne 13. března 2006 jako nepřipustné, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Toto odvolání směřovalo proti rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí, odboru územního plánování – stavebního úřadu, ze dne 15. září 2005, č.j. OÚP 448/2005-STUR-StPo-Pa-1277/2005, jímž byla k žádosti M. a F. K., povolena stavba „plynofikace rodinného domu čp. 109 v B. na pozemcích st.p. 80/1 a parc. 334 v kat. území B.“.

Žádost o stavební povolení i stavební povolení bylo vydáno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů a předpisů vydaných k jeho provedení. Pokud se týká procesního předpisu, v rámci stavebního řízení bylo postupováno podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Protože krajský soud žalovanému ve shora citovaném rozsudku vytkl, že se nevypořádal s otázkou účastnictví I. K. v předmětném stavebním řízení a že k vypořádání se s touto otázkou vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, tedy z nedostatečně zjištěného umístění „Plynofikace rodinného domu č.p. 109 v B. na pozemcích st.p. 80/1 a parc. č. 334 v katastrálním území B.“, odvolací orgán dospěl k závěru, že za účelem stanovení okruhu účastníků řízení je nutné opatřit si takový podklad, z něhož by bylo jednoznačně zřejmé, kde byla plynofikace povolena a zda tímto povolením nedojde k přímému dotčení vlastnického práva I. K. k pozemku st.p.č. 79/1 v kat. území B.,

který má s pozemkem parc.č. 334 v kat. území B., na němž byla stavba povolena, společnou hranici. Za takový doklad považoval znalecký posudek vypracovaný soudním znalcem z úseku geografie a kartografie, aby bylo najisto postaveno, zda plynofikace nebyla povolena na pozemku žalobkyně, jak koneckonců uvedla i ve svém odvolání ze dne 13. března 2006.

Ze správního spisu dále plyne, že žalovaný žalobkyni opatřením ze dne 23. dubna 2009, č.j. 3913/UP/2007/Kd, vyzval, aby se ve věci určení konkrétního soudního znalce v oboru geodzie a kartografie dostavila k odvolacímu orgánu. Dne 5. května 2009 proběhlo u žalovaného s žalobkyní jednání, v jehož průběhu jí byla dána možnost vybrat si znalce z oboru geodzie a kartografie. Za tím účelem jí byla předána kopie seznamu těchto znalců. Dne 7. května 2009 pak žalobkyně učinila podání, v rámci něhož ovšem jméno konkrétního jí vybraného znalce nesdělila.

Žalovaný následně soudního znalce ustanovil rozhodnutím ze dne 4. června 2009, č.j. 3913/UP/2007/Kd, s tím, že jím byl ustanoven Ing. A. K., soudní znalec z oboru geodzie a kartografie. Jmenovanému soudnímu znalci bylo uloženo, že obsahem vyhotoveného znaleckého posudku bude grafické znázornění půdorysného průmětu mimo jiné i stavby „plynofikace rodinného domu čp. 109 v B. na pozemcích st.p. 80/1 a parc. 334 v kat. území B.“ provedené na základě rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. září 2005, č.j. OÚP 448/2005-STUR-StPo-Pa-1277/2005, přičemž na témž listu bude graficky znázorněn i průběh hranice mezi pozemky parc.č. 334 a st.p.č. 79/1 v kat. území B..

Proti uvedenému rozhodnutí žalobkyně dne 16. června 2009 podala odvolání, které dne 30. června 2009 doplnila. Žalobkyně v podání vyjádřila názor, že vlivem vydání jí napadeného rozhodnutí dochází k průtahům v řízení o jejím odvolání ze dne 13. března 2006 a že vydáním tohoto rozhodnutí odvolací orgán plýtvá finančními prostředky. Nadále tvrdila, že pozemek, na němž byla plynofikace rodinného domu čp. 109 v B. povolena, je v jejím vlastnictví.

V návaznosti na to žalovaný nejprve opatřením ze dne 9. července 2009, č.j. 3913/UP/2007/Kd, ostatní účastníky vyrozuměl o obsahu podaného odvolání a vyzval je, aby se k němu vyjádřili. K tomu jim stanovil lhůtu 10 dní od obdržení zmíněného opatření ze dne 9. července 2009. V této lhůtě své vyjádření k obsahu odvolání podali stavebníci M. a F. K., a to konkrétně dne 15. července 2009. Poté předložil odvolání žalobkyně Ministerstvu pro místní rozvoj, coby odvolacímu orgánu. To rozhodlo rozhodnutím ze dne 12. října 2009, č.j. 26009/2009-83/1966 tak, že jej zamítlo a rozhodnutí žalovaného ze dne 4. června 2009, č.j. 3913/UP/2007/Kd, jímž byl ustanoven soudní znalec, potvrdilo. Uvedené rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj nabylo právní moci dne 18. října 2009, což bylo žalovanému sděleno dne 9. listopadu 2009. Dne 9. listopadu 2009 byl zároveň žalovanému vrácen i spisový materiál věci se týkající, na základě něhož bylo možné ve věci pokračovat.

Písemnosti potřebné k vypracování znaleckého posudku byly jmenovanému soudnímu znalci u žalovaného předány dne 2. prosince 2009, o čemž byl sepsán protokol. Dne 14. ledna 2010 byl Ing. A. K. žalovaným písemně dotázán ohledně vyhotovení znaleckého posudku. V reakci na to Ing. A. K. podáním ze dne 28. ledna 2010 požádal o prodloužení lhůty pro předložení znaleckého posudku, a to z důvodu nutnosti provedení dalšího měření v terénu a nemožnosti jeho provedení vzhledem k nepříznivému počasí.

Znalecký posudek byl žalovanému předložen dne 24. února 2010. Přípisem ze dne 2. března 2010, č.j. 3913/UP/2007/Kd, byli účastníci řízení vyrozuměni, že podle § 33 odst. 2 správního řádu mají možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. K tomu byla účastníkům řízení stanovena lhůta 10 dnů od oznámení vyrozumění.

Této možnosti využila žalobkyně, která do spisového materiálu nahlédla dne 8. března 2010, dne 12. března 2010, dne 17. března 2010 a dne 29. března 2010. Dne 17. března 2010 se pak žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí písemně vyjádřila s tím, že vyjádřila výhrady k vypracovanému znaleckému posudku a současně i k postupu Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, pracoviště Rychnov nad Kněžnou.

Dne 2. dubna 2010 pod č.j. 3913/UP/2007/Kd vydal žalovaný rozhodnutí, jímž k odvolání žalobkyně ze dne 13. března 2006 rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí, odboru územního plánování – stavebního úřadu, ze dne 15. září 2005, č.j. OÚP 448/2005-STUR-StPo-Pa-1277/2005, zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Dle § 49 odst. 1 správního řádu z roku 1967 v jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníkem řízení, rozhodne správní orgán bezodkladně. Dle odst. 2 v ostatních případech, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak, je správní orgán povinen rozhodnout ve věci do 30 dnů od zahájení řízení; ve zvlášť složitých případech rozhodne nejdéle do 60 dnů; nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout ani v této lhůtě, může ji přiměřeně prodloužit odvolací orgán. Nemůže-li správní orgán rozhodnout do 30, popřípadě do 60 dnů, je povinen o tom účastníka řízení s uvedením důvodů uvědomit.

Ze shora uvedeného skutkového stavu věci je zřejmé, že žalovaný měl rozsudek krajského soudu ze dne 10. 2. 2009, č.j. 30 Ca 17/2008-49, k dispozici nejpozději 25. 2. 2009, kdy tento rozsudek nabyl právní moci. Jeho nejbližší úkon ve věci pak bylo opatření ze dne 23. 4. 2009, č.j. 3913/UP/2007/Kd, kterým žalobkyni vyzval, aby se dostavila k jednání. Již v této fázi odvolacího řízení tak zůstal žalovaný prakticky dva měsíce zcela nečinný a došlo tím k překročení zákonem stanovené lhůty 60 dnů pro zvlášť složité případy (i když o takový případ bezpochyby jde). Celé odvolací řízení pak bylo ukončeno až rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2010, č.j. 3913/UP/2007/Kd, trvalo tedy více jak jeden kalendářní rok. Krajský soud přitom ze správního spisu nezjistil (a ani žalovaný sám to netvrdil), že by žalovaný požádal o

prodloužení lhůty pro rozhodnutí ve věci a že by o důvodech překročení zákonné lhůty žalobkyni informoval.

Protože žalobkyně podala žalobu dne 8. 2. 2010, tedy v době kdy již bezpochyby došlo ze strany žalovaného k překročení zákonných lhůt pro vydání odvolacího rozhodnutí, přičemž žalovaný toto rozhodnutí vydal až dne 2. 4. 2010, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně. K jejímu zpětvzetí tak došlo až pro pozdější chování žalovaného, které spočívalo v tom, že vydal rozhodnutí, jehož se žalobkyně žalobou domáhala, ovšem až po podání žaloby. Žalobkyně tedy má právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

O uplatněném nároku na náhradu nákladů řízení usoudil krajský soud tak, že žalobkyni přiznal pouze právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplacení soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč. Pokud totiž uplatňovala nárok na náhradu nákladů ve výši 5,- Kč v souvislosti s pořízením fotokopíí listin, nejen že neuvedla, o fotokopie kterých listin se jedná, ale především tvrzené náklady nedoložila žádným dokladem (stvrzenkou). Existenci uvedeného práva tak vůbec neprokázala.

Pokud se pak žalobkyně domáhala úhrady jízdních výdajů osobním motorovým vozidlem z místa bydliště ke krajskému soudu a zpět ve výši 670,- Kč, krajský soud odkazuje na § 30 odstavec 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb., dle něhož se účastníkovi poskytne náhrada za použití vlastního motorového vozidla jen tehdy, pokud jej použije s předchozím souhlasem soudu. Žalobkyni však žádný takový souhlas nadepsaným krajským soudem předem udělen nebyl, a proto ani nemohlo být vyhověno jejímu nároku na úhradu zmíněných jízdních výdajů. Navíc žalobkyně uvedla, že se mělo jednat o jízdy ve dnech 8. 2. 2010 a 12. 2. 2010, kdy dodávala krajskému soudu písemnosti. Ty však bezpochyby mohla do spisu dopravit i jinou formou, například pomocí poštovní přepravy, osobní návštěva soudu jistě nutná nebyla. Dle § 30 odst. 2 jednacího řádu pro okresní a krajské soudy pak mohou být účastníku řízení uhrazeny jen cestovní výdaje skutečné, účelné a hospodárné.

Náhrada nákladů řízení tak činí 1.000,- Kč a bude žalobkyni uhrazena podle výroku č. II tohoto usnesení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 55 odst. 5 za použití § 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Hradci Králové dne 2. srpna 2010

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu

